

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 263. Prudentia Confessarii erga tepidos, suæque perfectionis adeò
incurios, ut licèt nulla mortalia committere videantur, nulla etiam
Christianæ vitæ signa demonstrent.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

curationem istius lamentabilis lepræ, in prioribus quidem Ecclesiæ sæculis rarissima; verum hodie, proh dolor! vulgarissima. Ad ejus curationem ante omnia inducendus est pœnitens, ut concipiat ipse magnum & ardens suæ curationis desiderium, sicut Joann. 5. Christus ad illud excitavit à trīginta octo annis languentem, dicens: *vis sanus fieri?* Rarè enim similes homines ferè cogitant de sua curatione. Quam tamen nisi ardentè desideret, cetera remedia modicùm ipsis proficiunt. Istius quippe desiderii ardor se habet veluti calor vitalis, sine quo vulnera non curantur. Quia, ut Galienus ait l. 3. de temperam. *remedia non agunt, nisi calore vincente.*

2841 Porro ad desiderium istud excitandum nihil ita movet, sicut expositum ipsis periculum evidens suæ damnationis, nisi citò respiciant. Istud verò periculum idè evidens est, quia salus nostra & à divina voluntate dependet, & ab humana, secundùm illud: *qui fecit se sine te, non salvabit te sine te.* Deus, qui odio infinito labilem omnem odit iniquitatem, odium istud contra nullum aliud peccatum terminis adèd vehementibus manifestavit, sicut contra impudicitiam peccatum. Contra quod solum plura & graviora iræ fulmina vibrasse legitur, quàm contra reliqua simul omnia. Neque enim ob ullum aliud peccatum genus humanum universali diluvio delevit, sed ob solum carnis peccatum, per quod omnis caro corruerat viam suam, pœnituisse legitur eam, quod hominem fecisset in terra, tactusque dolore cordis intrinsecus, *delebo (inquit) hominem quem creavi à facie terræ.* Nec hoc tantùm, sed juravit dicens: *non permanebit spiritus meus in homine in æternam, quia caro est, sive quia cuncta cogitatio cordis intenta esset ad malum, sive (ut Chrysolomus exponit) intenta esset ad feminam.* Tamen enim peccata carnis non sint omnium maxima; sunt tamen omnium turpissima & putidissima. Propter quod ea Dei spiritus in tantum abhorret, ut ab homine iis dedito oculos avertat, gratiæque suæ auxilia subtrahat. *Quoniam in malevolam animam non introibit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccati.* Denique ob nullum aliud peccatum integras civitates cœlesti igne consumpsit.

2842 Sed & humana voluntas à nulla alia passione usque adèd captiva detinetur, sicut à passione carnalis voluptatis. *Quia nulla alia passio humanam mentem usque adèd excæcat, neque usque adèd quasi totaliter spiritualium bonorum cognitionem excludit,* inquit Angelicus Doctor 2. 2. q. 15. a. 3. Per ipsam verò sic totus homo absorbetur ab ipso, & in ipso corpore (inquit Augustinus serm. 162. edit. nov.) *ut jam dici non possit ipse animus suus esse, sed simul totus homo dici possit, quod caro sit, & spiritus vadens, & non revertens...* Quia majoris libidinis ardore, quo superior nullus est, voluptas ipsius corporis tenet servum, efficitque captivum... quia nunquam sic totus homo corporis ipsius voluptati addicitur, & ineffabiliter affigitur.

Difficillimè proinde curantur vitio illi vitio dediti, difficillimèque ad Deum toto corde revertantur, juxta illud Osee 5. *Non dabunt cogitationes suas ut revertantur ad Deum suum: quia spiritus fornicationum in medio eorum, & Dominum non cognoverunt.* Traduntur enim in reprobam sensum, ut faciant quæ non conveniunt. Rom. 1. *Quippe dum servitur libidini, facta est consuetudo, & dum consuetudinis non resistitur, facta est necessitas, brutalitateque istius passionis hominem adèd bestialem facit, ut spargente Deo pœnales civitates super illicitas cupiditates, nec criminis sui consideret gravitatem, nec injuriæ quam facit Deo (ejus imaginem violando) & corpori Christi (ejus membrum, membrum facit meretri-*

Tom. III.

cis) & Spiritui sancto (cujus est templum) & sibi metipso, se bestii insipientibus assimilando. Omnes istas considerationes ex animo luxuriosi obliterat & absorbet brutalis passio; ne mortis quidem ac judicii ipsi occurrat cogitatio. Et si imminenti mortis ac judicii ipsi fiat admonitio, iudus ipsi videtur; uti vifa est duobus languentibus Loth, quos dum ipse de imminente Sodomæ subversione monuit, *visus est eis quasi ludens loqui,* Genes. 19. Proinde brutalis passio ipsi auferendo cognitionem omnium mediorum, quibus ab ea retrahi posset, veluti obtendit murum cujusdam impossibilitatis ab ea se expediendi. Unde fit, ut *desperantes semetipsos iradant impudicitie, in operationem immunditiæ omni,* Ephes. 4. ita ut *qui in sordibus est, sordescat adhuc,* Apoc. 22. Et idè *diabolus maxime dicitur gaudere de peccato luxuriæ* (ait S. Thomas 1. 2. q. 73. a. 5. ad 2.) *quia est maxima adhaerentiæ, & difficile ab eo homo potest eripi.*

Hæc fortiter & suaviter insinuanda sunt miserabilibus mancipis brutalis passionis. Quorum *pari sanitatis est velle sanari.* Ut verò plene sanentur, opus habent multà, ferventi, humilique oratione, & jejuniis. Quia *hoc genus demoniorum in nullo potest exire, nisi in oratione & jejuniis,* Matth. 9. Orationi & jejuniis jungenda sunt occasionum fuga, sensuum mortificatio, piorum librorum lectio, vigiliæ, disciplina, vini temperantia, ciborumque, quibus caro inflammatur, ut sic corpus in servitutem redigatur, concupiscentiæ que fomes, alimento subtrahat, paulatim restringatur.

Si pœnitens in his causetur difficultatem, *minuitur 1. quia regnum celorum vim patitur, & violenti rapiunt illud.* 2. quod *gemmula celestis gratiæ, cujus jacturam facit impius venator libidinis suæ, tamen recuperabilis, non tamen obvenit, nisi multum sudanti, & gementi, & dolenti, & deprecanti,* &c. 3. quod sponte se ipse iniecerit in istam difficultatem. 4. quod incomparabiliter melius & oprabilis est temporaneam istam difficultatem sustinere, quàm in sempiternum ardere. Prudens tamen Confessarius in his pensabit vires & facultates corporales & spirituales pœnitentis, ut ea sola injungat, quæ ipsi profutura judicabit ad exuendum infamis vitii affectum. Quo exuto, ad extirpandas istius vitii reliquias, multùm proderit ipsi frequentiam injungere Sacramentorum Pœnitentiæ & Eucharistiæ, uti monent SS. Carolus Borromeus, & Franciscus Salesius in Instruct. Confess.

C A P U T CCLXIII.

Prudentia Confessarii erga tepidos, suæque perfectionis adèd incurios, ut licet nulla mortalia committere videantur, nulla etiam Christiana visa signa demonstrent.

2845 Sicut plerique adèd tepidi, suæque perfectionis sineuri, ut licet palpabilia crimina non committant, venialia vitare & emendare non curent, nullumque affectum habeant ad orationem; nullam teneritudinem erga ea quæ Dei sunt; nullum studium mortificationis; nullum amorem virtutis & perfectionis; nullum effectum amoris Dei prædominantis, sine quo nullus est justus. *Sunt enim toti terrestres & animales, affectu & cogitatione toti leves, ac totaliter immeriti proprio amori, hoc solum excepto quod palpabilia, ut dixi, crimina non committant.* Tales personæ cum multis peccatis venialibus perseverantibus & inherentibus (ut ea vocat Taulerus serm. 4. de Ven. Sacram. festiv.) Pœnitentiæ quidem & Eucharistiæ Sacramenta frequentant, *suas nihilominus consuetudines & modos retinentes, nec aliquid ex præ-*

Kkkk

*dictis repudiare volentes. Cumque hac de causa nec Deum, nec sancti Spiritus iras sentiant consolationem, non magnopere curant, sed suis studiis & consuetudinibus inhaerent, atque ad creaturas cum delectatione & amore se convertunt, sicque nonnunquam 40. vel 50. & eo amplius annos sub habitu sancto, & opinione bona transigunt, manentes in eodem semper fopore & tepore, manebuntque (secundum omnem apparentiam) usque ad mortem, nisi speciali dexteritate prudens Confessarius allaboret & adjuvet, ut eos ab infelici statu illo educat. Ex hoc enim quoddam palpabilia crimina non committant, pro seipsum solliciti non sunt, nec sibi timent, uti timent, si crimina patentia committerent. Difficilius proinde curantur, securiusque demon illos illaqueatos tenet, quam teneret, si palpabiliter forent criminosi. Quippe in ipsos quadrat illud Apocal. *utinam frigidus es, aut calidus, sed quia tepidus es, incipiam te vomere ex ore meo.* Sunt enim in malo statu, utpote in via Dei proficere non curantes, tempus pretiosum, seu notabile illius ac vite partem, imò totam penè vitam in otio transigentes, servi proinde inutilis, accepta talenta in terra fodientes, qui proijci iubentur in tenebras exteriores. Denique similes sunt ficulnea infructuosa, cui Dominus maledixit. Maledicti sunt, quia faciunt opus Dei negligenter. Accidia rei sunt. Dumque sibi placeat, noluntque meliores fieri, deficiunt (cum nolite proficere sit deficere) imò pereunt, Augustino teste term. 169. *ubi tibi placuisti, ubi remanisti. Si autem dixeris sufficit, & peristi.* Vide dicta to. 1. lib. 10. p. 1. cap. 21. & seqq. & hic lib. 4. c. 33.*

2845 Quo ergo pacto tales in salutis viam prudens reducet Confessarius? imprimis commouendo illos de malo statu suo, vel saltem admodum periculoso, juxta verba Apoc. loco citato: *dicis quia dives sum, & nullius ego: & nescis quia tu es miser, & miserabilis, & pauper, & cæcus, & nudus.* Deinde sedulo allaborando, ut sibi procurent charitatem ardentem, prout ibidem talibus suadet: *suadeo tibi emere a me aurum ignitum, probatum, ut locuples fias, & vestimentis albis induaris, &c.*

2847 Verum hoc opus, hic labor est. Quia ex una parte talem charitatem iperare non possunt per Sacramenta in periculoso illo statu (utpote damnationis) suscepta. Ex altera parte, cum nihil confiteantur palpabiliter criminofum, ipsis Confessarius tacite videbitur injustus, si ipsos à beneficio absolutionis excludat. Quo tamen cum reverà digni non sint, sua ipsi indignitas, malusque status tantà suavitate representandus est, ut lubenter acceptent sibi absolutionem differri, usque dum ea adimpleverint, quæ necessaria videbuntur, ad comparandum aurum illud ignitum ferventis charitatis.

2848 Ad hoc proderit ipsos magna cum mansuetudine, & testificatione charitatis, zelique salutis ipsorum, interrogare 1.º an non sit verum, quoddam multis annis (post tot confessiones communionisque) non profecerint in via salutis, sed semper iidem, vel fortè magis negligentes & torpentes manserint, in iis quæ Dei sunt? an non benè videant quoddam nisi de somno suo surgentes novum fervorem concipiant, semper iidem permanebunt, in suoque torpore, perfectionisque neglectu, uti vixerint, morientur? 3.º an non timeant in suo illo torpore, negligentiaque, in periculoso proinde statu mori, & coram Iudice tremenda Majestatis comparere? 4.º an non optent talem nancisci Confessarium, qui ipsos à periculoso illo somno excitet, efficaciorique modo ipsos ad id adjuvet, quàm hæcenus factum sit; cum in magno versentur salutis discrimine, si sic moriantur. Ob

argumenta, quibus id demonstratum est to. 1. citato cap. 21. & seqq. Hac cum admiserint (facile verò admittent, si benè proponantur; 2849 & ut non admittent, convinci facile possent ex supra dictis) 5.º interrogandi sunt, an non libenter essent in sancta illa dispositione, in qua & fructuosè Sacramenta recipere, & quæ Dei suæque salutis sunt, cum fervore peragerent, ut sic securè vivere & mori possent? Cuius dispositionis cum in ipsis desiderium Confessarius excitaverit, ostendet possibilitatem eam assequendi, imò istius dispositionis initium brevi experturos, si promittant se iudicio & consilio Confessarii humiliter submissuros. Optimum porò, imò unicum medium eam consequendi esse susceptionem Sacramentorum Pœnitentiæ & Eucharistiæ cum debita dispositione.

Et idè ante omnia excitandum in ipsis erit desiderium se speciali modo præparandi ad Sacramenta illa debite & fructuosè suscipienda. Ipsos proinde Confessarius hortabitur ad confessionem cum fervore extraordinario instituentam, eamque, si fieri queat, generalem. Eumque in finem ea suggeret, quæ utilia videbuntur ad fervorem illum concipiendum, necnon ad concipiendum magnum præteriti teporis odium & dolorem, ea addendo quæ specialiter servantur ad charitatem in ipsis accendendam, eujusmodi sunt orationis studium, frequens elevatio mentis in Deum per piæ aspirationes, mortificatio passionum & concupiscentiarum, &c. Præ cæteris verò inculcabit speciale humilis orationis studium, sine quo frustra est expectare successum.

Post resolutionem novo extraordinarioque cum fervore Sacramenta imposteram recipiendi, monēbit Confessarius esse consultum ut tantisper expectent, seque specialiter præparent, antequam illa recipiant.

Interea monebit eos, ut, dum allaborant ad comparandam dispositionem ad ea cum dicto fervore suscipienda, interim ad Confessarium eidem accedant, narraturi, quomodò sibi res succedat, ab ipsoque consolationem & consilium accepturi, pro superandis difficultatibus, ab humani generis hoste suscitandis.

Dum autem primis vicibus accedentes inventi fuerint nondum dispositi, monebuntur erunt, præstare ut per aliquod adhuc tempus allaborent dignæ præparationi. Cum jussu adhuc timor sit de insufficientia illius quam habent.

CAPUT CCLXIV.

Prudentia Confessarii in loquendo de auditis in confessione.

Confessarii summâ cautelâ oblinere debent à narratione auditorum in confessione, sive in suggestu, sive in colloquio, sive aliâ quavis occasione, ob frequens periculum violandi sigillum confessionis, vel reverentiam Sacramento debitam. Violat enim reverentiam Sacramento debitam, si de iis per jocum loquatur. Neque enim jocandum est cum rebus sacris, Sacramentorū commissis, etiam dum nullum videret periculum revelandi pœnitentis. Violat verò sigillum confessionis, si pœnitentis personam manifestet, vel ex narratione ipsius audientes in illius cognitionem aut suspicionem veniant, ut si dicat se Titum ad Pœnitentiarium remisisse, vel si dicat, talem pœnitentiam injungo reis talis delicti, & antè vel postea significet, se talem pœnitentiam Titio imposuisse. Vel si dicat, primus pœnitens quem audi vi, mihi confessus est tale crimen, & antè vel postea primum pœnitentem nominet. Vel si dicat, in angusto illo loco (in quo confessiones audivit) multos esse fures, fornicatores, adulteros. Vel in tali